

A romantic couple embracing at sunset. The woman has voluminous, curly red hair and is wearing a light-colored, textured knit sweater. The man is wearing a light-colored button-down shirt. They are looking at each other with soft smiles. The background is a bright, hazy sunset over a body of water, with a lens flare effect on the left side.

ÜLE KÕIGE

ühe armastuse lugu

Natasha Anders

Originaali tiitel:
Natasha Anders
More Than Anything
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Ei kogu raamatut ega ükskõik millist osa sellest ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev lugu on väljamõeldis. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutusvõime vili või kasutatud väljamõeldud kontekstis.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Caroline Teagle Johnson

Text copyright © 2019 by Natasha Anders. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

D11382420
ISBN 978-9949-82-666-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu kalli tädi Vallie mälestuseks

PROLOOG

KÜMMET AASTAT TAGASI

„Ma näen välja nagu mullikas,” kurtis Tina Jenson nõrdinult oma peegelpilti silmitsedes. Ta pööras külje ette, et hinnata oma keha profiilis. Miks pidi ta tagumik küll nii suur olema? Miks pidi tema juures *kõik* nii suur olema? Ta püüdis peeglis Libby pilgu.

„Ei näe sa midagi. Sa oled nagu filmitäht.” Tema parima sõbra silmist paistev kangelasekummardamisega segunenud lausimetlus tekitas Tinas ebamugavustunde. Libbyl oli ärritav komme näha temast sellist versiooni, mille olemasolus Tina ise kindel polnud.

„Sa oled nii ilus,” ütles Libby, ja tema hääles kõlas aukartus.

„Arvad sa tõesti nii?” Tina tahtis teda uskuda, aga tema pilk vilksas tagasi peeglisse ja ta tundis end nii paljastavas riietuses ebakindlalt.

„Jah,” vastas Libby endiselt aupaklikul häälel.

Tina naeratas. Tema ülikriitiline pilk püsis endiselt oma peegelpildil. Võib-olla polnudki kleit nii liibuv ja lühike, nagu ta arvas. See oli punane. Tema ema ütles alati, et punapead ei tohiks kunagi punast kanda, aga Tina arvates oli sügav rubiinpunane värv tema liiga kahvatu nahale heaks kontrastiks. Kui uskuda Libby reaktsiooni, siis ehk polnudki Tina vaist teda alt vedanud.

Libby oli õnneseen – pikka kasvu ja saleda sportlasekehaga. Kuigi kuueteistaastane, kurtis oma väikeste rindade üle, Tina oleks aga olnud valmis kõigest loobuma, et vaid omada parima sõbrannaga sarnast keha. Tina arvates nägi ta tema kõrval välja nagu vaalapoeg. Näiteks olid tal liiga suured rinnad ja tema juures polnud midagi sportlikku.

Mõned aastad tagasi oli ta proovinud koolis võrkpalli mängida, lootes, et ehk on võistkonnamäng hea võimalus end vormi saada ja kuhugi kuuluda, aga talle sai osaks täielik läbikukkumine, kui mitte keegi tema tõrksatest meeskonnakaaslastest polnud tema ainsa mängu jooksul temast isegi välja teinud. Ta oli seisnud väljakul nagu idioot ja andnud endast meeletult vähe kättega lehvitades märku, kuid tema meeskonnakaaslased ignoreerisid teda nimme ja pahatahtlikult. Tõepoolest, tema kooli tüdrukud olid olnud sellised jobud. Tinal, kes oli kõigest kuu aega tagasi keskkooli lõpetanud, oli nii hea meel, et ta ei pidanud enam iga päev nende kohutavate inimestega kohtuma.

Sellepärast ta Libbyga nii hästi läbi saigi: nad mõlemad olid seltskonnaheidikud. Üks oli „paksuke“, kes populaarsete õpilaste hulka ei sobinud, ja teine pärit tagasihoidlikust töölisperekonnast. Loomulikult sidus neid ka see, et nad mõlemad olid tõsiselt armunud Chapmani kaksikutesse. Tinal olid tunded Harrisoni vastu ja Libby käis eksinud kutsikana Greysoni kannul. Kuigi välimuselt oli tegu identsete kaksikutega, olid nende iseloomud nii erinevad, et nende vahel oli üsna kerge vahet teha. Noh, vähemalt Libbyl ja Tinal. Kõik teised ajasid poisse alati segamini ja teadmine, et nad kuulusid nende väheste hulka, kes suutsid poistel vahet teha, pani tüdrukud end erilistena tundma.

„Ega mu tagumik ei näe selles liiga suur välja?“ küsis Tina mõtlikult kõnealust kehaosa silmitsedes.

„Sul on vinge taguots,“ vastas Libby piiritult ustavalt.

Laskmata end vähimalgi määral Libby sõnadest rahustada, muretses Tina endiselt selle üle, et kleit liibus nende kehaosade vastu, mida ta oleks parema meelega varjanud. Kui nad aga mõni sekund hiljem autosid lähenemas kuulsid, jättis Tina oma mured otsustavalt kõrvale ja mõlemad tüdrukud hüplesid eelseisvale õhtule mõeldes üles-alla.

„Ma soovin, et tohiksin ka peole tulla,“ lausus Libby ohtes.

„Mina ka.“ Tina noogutas, püüdes oma hääle hiilivat kurvameelust tõrjuda. „Mulle kuluks sõber ära. Keegi neist tüdrukutest ei räägi kunagi minuga.“

„Sa veedad suurepäraselt aega. Tee palju pilte ja jäta kõik üksik-asjad meelde, sest sa pead mulle hiljem kõigest jutustama.“

„Muidugi,“ lubas Tina. Täna tähistasid kaksikud kahekümnendat sünnipäeva ja pidasid oma Kaplinna jõukas Constantia äärelinnas asuvas hiiglaslikus kodus suurt pidu. Kuigi Libby elas kaksikutega samas majas, polnud ta peole kutsutud. Ta oli liiga noor ja et tema vanemad töötasid Chapmanite heaks, ei kaasatud teda tegelikult kunagi nende grupi seltskondlikele üritustele. Kaheksateistaastane Tina oli kutse saanud, nagu ka tema vend Smith, kes oli kaksikutega samaealine. Tina teadis, et ta oli kutsutud ainult sellepärast, et Jensonite ja Chapmanite pered olid lähedased. Harris ja Smith olid parimad sõbrad ning Tina oli lapsena sageli kaksikute ja venna sabas tolknenu. Loomulikult oli see olnud enne seda, kui poistel puberteet kätte jõudis ja nad enam temaga tegemist teha ei tahtnud. Tina teadis, et praegu kutsuti teda kaksikute üritustele ainult kohusetundest.

Siiski oli see oodatud võimalus Harrisele oma uue välimusega muljet avaldada. Ta heitis veel ühe pilgu oma liiga kitsale litritega kleidile ja püüdis mitte nägu krimpsutada. Vähemalt olid tema jumestus ja soeng kenad. Viimane oli üles pandud ja elegantne, paar lahtist loki kiharat nägu raamimas. Tina kasutas ainult huuleläiget, et tema niigi roosad täidlased huuled niiskete ja kutsuvatena tunduksid, ning oli mereroheliste silmade rõhutamiseks valinud suitsusilma meigi.

Ta tahtis, et Harris näeks temas enam kui ainult oma sõbra väikest õde. Näeks temas ilusat ja seksikast naist. Pärast tänast läheb ta koos Greysoniga kooli tagasi ja Tina alustab oma vaheaastat. Asjad muutuvad. Mis siis, kui Harris Ühendriikides kedagi kohtab? See võib olla tema viimane võimalus end noormehele nähtavaks teha ja panna teda end ihaldama. Ta oli väga närvis, sest polnud kindel, kas oli ikka piisavalt teinud. Aga ta pidi proovima, sest muidu võis ta Harrise igaveseks kaotada.

Tina silus kätega üle oma lühikese punase kleidi, lükkas õlad taha ja naeratas viimast korda Libbyle, enne kui ülemisel korrusel toimuvale peole läks.

Oh mu jumal! Libby seda küll ei usu! Tunde hiljem värises Tina erutusest, kui ta end segamini voodis istukile ajas, tõmmates luksuslikust

Egiptuse puuvillast voodilina üle oma paljaste rindade. Tegelikult suutis Tina isegi seda vaevu uskuda. Kuidas Harris oli peol tema välja valinud, kuidas ta oli temaga tantsinud, teda puudutanud ja vaadanud, nagu oleks Tina olnud seal kõige ilusam tüdruk. Noormees oli ta välja vaiksele terrassile viinud ja teda suudelnud.

Tema esimene suudlus! See oli olnud täpselt selline, nagu ta oli ette kujutanud. Nad olid veetnud pool tundi pimeduses, suudeldes, kallistades ja teineteist katsudes. Tema, Tina Jenson, oli viimaks puudutanud ilusat Harrison Chapmanit koos tolle täiusliku keha ja samestise nahaga. See oli olnud kõigi tema soovide täitumine ja enamgi veel.

Ta ohkas pimedusse vaadates rahulolevalt, meenutades, kuidas mehe keel oli üle tema naha ja rindade libisenud. Tema ülitundlikud rinnanibud tõmbusid selle meenutuse peale kikki. Harris oli viinud ta oma tuppa, kus tema puudutused olid muutunud aina tungivamaks ja sihikindlamaks... kuni Tina leidis end alasti voodil lebamas, Harris kõrgumas tema kohal tema laialiaetud reite vahel.

Ta mäletas, kuidas temalt oli küsitud, kas ta kasutab rasedusvastaseid vahendeid, ja tema oli end maailma kõige kogenenuma naisena tundes uhkelt jaatavalt vastanud. Tina oli alles sel hommikul tablettide võtmist alustanud, lootes, et midagi sellist võiks juhtuda, aga ta polnud kunagi unistanud, et see ka päriselt nii läheb.

Muidugi oli tal valus olnud. Ta oli teadnud, et nii juhtub. Aga Harris oli olnud õrn ja arvestav. See oli segasem ja *palju* kiirem, kui Tina oodanud oli. Kõik sai läbi vähem kui minutiga, aga tal polnud selle vastu midagi. Ta teadis, et järgmine kord on juba parem. Ta naeratas ja vaatas magava Harrise nägu.

Ta oli jumalik. Tema muskliline keha oli valge voodipesu taustal tume ja jõuline. Need laiad õlad nägid välja nii, nagu mahuksid vaevu läbi tavalise ukseava. Tema justkui voolitud rind ja tugevate kõhulihastega ülakeha andsid talle noore Adonise välimuse. Ta oli mehelikkuse kehastus ja ihaldas *teda*. Tina heitis uuesti pikali, puges noormehe külje vastu ning nautis imelist soojust ja tema meeldivat lõhna. Ta uinus õnnelikumana kui kunagi varem.

Tina ei teadnud, kui kaua ta maganud oli, aga kui ta ärkas, polnud Harrist seal. Tema voodipool oli alles veidi soe, nii et ta teadis, et mees oli äsja lahkunud. Ta kallutas pead, kuulatades, kas vannitoast kostab hääli. Ei midagi. Tina tõusis istukile ja lükkas sassis juuksed näo eest kõrvale.

„Harris?”

Vaikus.

Ta tõusis üles ja leidis oma rõivad laialipillatuna põrandalt. Ta ei leidnud üht oma kõrvarõngast ja kingad olid samuti kadunud. Pärast mõnd hetke kannatamatut otsimist andis ta nii kõrvarõnga kui kingade suhtes alla ja otsustas paljajalu toast lahkuda. Ta ei muretsenud eriti – küll ta asjad hiljem üles leiab –, aga kõrvarõngad olid tema vanima venna Conradi koolilõpukingitus ja ta ei tahtnud üht ära kaotada. Ehk aitab Harris tal seda otsida. Praegu aga tahtis ta väga meest taas näha.

Ta väljus toast. Ülemisel korrusel oli vaikne, aga ta kuulis alumselt tümpsuvat muusikat, mis tähendas, et pidu kestis veel. Ta kõndis enesekindlalt trepimademe poole, valmis taas inimestega silmitsi seisma, kui ta meeste hääli ja naeru kuulis. Ta oli piisavalt sageli selles majas käinud teadmaks, et hääli tuli härra Chapmani kabinetist, mis oli trepimademele kõige lähemal asuv tuba. Mees teeks ilmselt sõna otseses mõttes oma püksid täis, kui teaks, et keegi pidulistest oli tema pühamusse tunginud. Tahtes kaksikuid pahandustest säästa, otsustas Tina eksinud peolised toast välja juhatada, enne kui nad mingit kahju teha jõuaksid.

Uks oli paakil ja ta oli seda just lahti lükkamas, kui oma nime kuulis ja seisma jäi.